

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 lutego 2025 r.,
sprawy **P. T.**
skazanego z art. 177 § 2 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 26 marca 2024 r., sygn. akt V Ka 197/24
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Chełmie
z dnia 6 grudnia 2023 r., sygn. akt VII K 20/23.

p o s t a n o w i ł

I. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

II. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

UZASADNIENIE

P.T. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 14 sierpnia 2022 r. w miejscowości W. woj. [...] kierując samochodem osobowym marki V. o nr rej. [...] umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 3,30% alkoholu we krwi w trakcie wykonywania manewru

- omijania stojącego częściowo na jezdni pojazdu marki B. o nr rej. [...] nie zachował zwykłych środków ostrożności w tym bezpiecznej prędkości i odległości bocznej od wymijanego samochodu w wyniku czego przednim narożem uderzył w lewy jego bok i stracił panowanie nad kierowanym przez siebie pojazdem skutkującym jego bocznym przewracaniem się w następstwie czego pasażer samochodu marki V. R. K. wypadł z jego wnętrza doznając ciężkich obrażeń jamy brzusznej i miednicy skutkujących jego śmiercią, po czym zbiegł z miejsca wypadku, tj. o popełnienie czynu z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.,
2. w dniu 14 sierpnia 2022 r. w miejscowości W. woj. [...] będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 26 marca 2018 r. w sprawie o sygn. akt VII K 121/18 za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki V. o nr rej. [...] znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 3,30% alkoholu we krwi, tj. o popełnienie czynu z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.,
 3. w dniu 14 sierpnia 2022 r. w miejscowości W. woj. [...] nie udzielił pomocy R. K. znajdującemu się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia, której pomocy mógł udzielić bez narażenia siebie lub innej osoby na niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w ten sposób, że oddalił się z miejsca zdarzenia drogowego bezpośrednio po jego zaistnieniu nie powiadamiając odpowiednich służb ratunkowych, tj. o popełnienie czynu z art. 162 § 1 k.k.,
 4. w dniu 9 sierpnia 2022 r. w miejscowości J. woj. [...] pomimo wydania przez funkcjonariusza policji poruszającego się oznakowanym pojazdem służbowym polecenia zatrzymania przy użyciu sygnałów świetlnych i dźwiękowych samochodu osobowego marki V. o nr rej. [...] nie zatrzymał się niezwłocznie i kontynuował jazdę, tj. o popełnienie czynu z art. 178b k.k.,
 5. w dniu 9 sierpnia 2022 r. w miejscowości J. woj. [...] będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 26 marca 2018 r. w sprawie o sygn. akt VII K 121/18 za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki V. o nr rej. [...] znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,64 mg/1 alkoholu w

wydychanym powietrzu, tj. o popełnienie czynu z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Chełmie wyrokiem z 6 grudnia 2023 r., sygn. akt VII K 20/23, stosując w zw. z art. 4 § 1 k.k. ustawę Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 października 2023 r.:

1. oskarżonego P. T. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. I czynu wyczerpującego znamiona występku z art. 177 § 2 k.k. w zb. z art. 178 § 1 k.k. przy czym ustalił, że stojący częściowo na jezdni pojazd to pojazd marki B. o nr rej. [...] oraz przyjął, że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, a stężenie alkoholu we krwi oskarżonego przekroczyło 0,5 promila, za który wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w związku z rozstrzygnięciem z pkt. I;
3. na podstawie art. 47 § 3 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz małoletniego pokrzywdzonego A. L., reprezentowanego przez C. K., nawiazkę w wysokości 10.000 zł w związku z rozstrzygnięciem z pkt. I;
4. oskarżonego P. T. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt. II i V czynów wyczerpujących każdorazowo znamiona występku z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. - przy czym w ramach czynu z pkt. II przyjął, że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, a stężenie alkoholu we krwi oskarżonego przekroczyło 0,5 promila, a nadto przyjął, że oba te czyny oskarżony popełnił w warunkach ciągu przestępstw, o jakim mowa w art. 91 § 1 k.k., tj. w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, za które wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;
5. na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w związku z rozstrzygnięciem z pkt. IV;
6. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 11.000 zł w związku z rozstrzygnięciem z pkt. IV;
7. oskarżonego P. T. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. III

- czynu wyczerpującego znamiona występku z art. 162 § 1 k.k. za który wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;
8. oskarżonego P. T. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie IV. czynu wyczerpującego znamiona występku z art. 178b k.k. za który wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności
 9. podstawie art. 42 § 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat w związku z rozstrzygnięciem z pkt. VIII;
 10. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 zł w związku z rozstrzygnięciem z pkt. VIII;
 11. na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego w pkt.: I, IV, VII i VIII jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
 12. na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 90 § 2 k.k. orzeczone wobec oskarżonego w pkt.: II, V i IX środki karne zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych połączył i orzekł wobec oskarżonego łączny środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;
 13. na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 90 § 2 k.k. orzeczone wobec oskarżonego w pkt.: VI i X środki karne świadczenia pieniężnego połączył i orzekł wobec oskarżonego łączny środek karny świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 12.000 zł;
 14. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w pkt XI kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania oraz tymczasowego aresztowania: od 15 sierpnia 2022 r. godz. 06:40 do 5 grudnia 2022 r. godz. 06:40 oraz od 12 listopada 2023 r. godz. 06:40 do 6 grudnia 2023 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary łącznej pozbawienia wolności;

15. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł obrońca, zaskarżając go:

1. w pkt. I w części tj. w zakresie w jakim Sąd Rejonowy przyjął, że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, a stężenie alkoholu we krwi oskarżonego przekroczyło 0,5 promila i uznał P. T. za winnego zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona występku z art. 177 § 2 k.k. w zb. z art. 178 § 1 k.k.;
2. w pkt. II w zakresie orzeczenia dożywotniego zakazu prowadzenie wszelkich pojazdów mechanicznych;
 3. w pkt. 1111 w zakresie zasądzonej nawiązki;
4. w pkt. IV w części tj. w zakresie w jakim przyjął, że w ramach czynu z pkt. II wyroku oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, a stężenie alkoholu we krwi oskarżonego przekroczyło 0,5 promila, a nadto przyjął, że oba czyny oskarżony popełnił w warunkach ciągu przestępstw, o jakim mowa w art. 91 § 1 k.k. tj. w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności i uzna oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt. II i V czynów wyczerpujących każdorazowo znamiona występku z art. 178 a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.;
5. w pkt. V I VI w zakresie orzeczenia nawiązki i dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów za czyn z pkt II aktu oskarżenia;
6. w pkt IX w zakresie orzeczonego wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;
7. w pkt. XI, XII I XIII w zakresie rozstrzygnięć o karze łącznej orzeczenia wolności i łącznych środkach karnych;
8. w zakresie kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych w pkt I, IV, VII, VIII;
zarzucając:
 1. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. polegającą na dowolnej oraz jednostronnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,

dokonanej z całkowitym pominięciem lub zbagatelizowaniem dowodów bezsprzecznie przemawiających na korzyść oskarżonego P. T. oraz rozstrzygnięcie wątpliwości co do stanu ewentualnego stanu nietrzeźwości na niekorzyść oskarżonego, przy jednoczesnym nadmiernym uwypukleniu dowodów niekorzystnych przejawiającą się w:

1. błędnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przejawiającej się uznaniem, że w chwili zdarzenia z dnia 14 sierpnia 2022 roku oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości i przyjęcie, że ustalony przez sąd stan nietrzeźwości został określony na minimalnym poziomie podczas gdy wątpliwości wynikające z przeprowadzonych dowodów winny skutkować uznaniem, że oskarżony mógł znajdować się w stanie po użyciu alkoholu co winno skutkować wyeliminowaniem z opisu czynu z pkt I stanu nietrzeźwości i uniewinnieniem za czyn z pkt. II aktu oskarżenia;
2. błędnej ocenie opinii biegłego z zakresu toksykologii K. T. P. T. z dnia 18 października 2023 r. i oparcie rozstrzygnięcia na konkluzjach co do faktu znajdowania się przez oskarżonego w chwili zdarzenia w stanie nietrzeźwości i przyjęcie wersję biegłego najkorzystniejszą o minimalnym przekroczeniu stanu nietrzeźwości tj. 0,5 promila alkoholu we krwi podczas gdy biegły stwierdził w opinii, że w niniejszej sprawie nie można było wykonać obliczeń retrospektywnych w oparciu o badania alkoholu w wydychanym powietrzu i krwi P. T., ponieważ nie były spełnione warunki do wykonania badań tj. okres pomiędzy zdarzeniem a pobieraniem materiału był dłuższy niż 5 godzin;
 1. biegły stwierdził, że zaistniały stan alkoholu we krwi P. T. mógł wynikać z konsumpcji większych ilości alkoholu we wskazanym lub we wcześniejszym czasie (np. przed zdarzeniem) lub zarówno przed jak i po zdarzeniu;
 2. wydana przez biegłego opinia jest uznaniowa i polega na domysłach, domniemaniach biegłego, albowiem biegły nie ma pewności, że oskarżony był w czasie popełnienia czynów pod wpływem alkoholu, a zatem mógł on być on jedynie po jego użyciu i takie przypuszczenie mógł wysunąć biegły, a przede wszystkim Sąd oceniając materiał dowodowy w niniejszej sprawie;

3. w błędnej ocenie opinii biegłego z zakresu toksykologii J. D. i częściowe obdarzenie ich wiarą w części spójnej z konkluzjami biegłego K. T., podczas gdy:
1. w opinii biegłego sądowego z dnia 22 listopada 2022 r. biegły niejednoznacznie stwierdził, że P. T. mógł znajdować się w stanie nietrzeźwości, a zawartość alkoholu w organizmie oskarżonego w dniu 14 sierpnia 2022 r. ok. godz. 21:30 mogła leżeć na średnim poziomie 3.30 ‰, co świadczy o wydaniu opinii w oparciu o przypuszczenia, nie zaś pewności i stanowczości opinii,
 2. opinia biegłego z zakresu toksykologii J. D. nie jest spójna z opinią biegłego K. T., w szczególności ze względu na fakt, że nie potwierdziły ostatecznie znajdowania się oskarżonego w chwili wypadku w stanie nietrzeźwości,
 3. w niezasadnej odmowie waloru wiarygodności części wyjaśnień oskarżonego P. T. i przyjęcie, że były nielogiczne, wewnętrznie sprzeczne, nie wytrzymały konfrontacji z kryterium doświadczenia życiowego oraz z treścią obdarzonego wiarą materiału dowodowego i przyjęcie, że wersja wydarzeń oskarżonego, iż wypił wyłącznie zakupiony na stacji paliw alkohol już po zdarzeniu została obalona. Biegły sądowy K. T. w wydanej opinii z dnia 18 października 2023 r. nie stwierdził wprost, że stwierdzone w dniu 15 sierpnia 2022 r. nad ranem stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego nie mogło wynikać ze spożycia alkoholu w ilości zadeklarowanej przez oskarżonego już po zdarzeniu, lecz przyjął, iż konsumpcja podanej przez oskarżonego ilości alkoholu jest wątpliwa, a nadto co istotne stwierdził, że zaistniały stan może wynikać z konsumpcji alkoholu zarówno przed jak i po zdarzeniu; co doprowadziło do błędnego ustalenia, że oskarżony P. T. w czasie popełnienia czynu z pkt. I i II znajdował się w stanie nietrzeźwości, a stężenie alkoholu we krwi oskarżonego przekroczyło 0,5 promila, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowody, a w szczególności obdarzone walorem wiarygodności opinie biegłych, nie daje podstaw do takiego przyjęcia.

Z ostrożności procesowej na zasadzie art. 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi obrońca zarzucił rażącą niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności, nawiązki, świadczenia na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej i zastosowanych środków

karnych, bez należytego uwzględnienia dyrektyw wymiaru kary określonych przepisem art. 53 k.k., w szczególności dostatecznego uwzględnienia okoliczności łagodzących oraz właściwości i warunków osobistych oskarżonego.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z 26 marca 2024 r., sygn. akt V Ka 197/24, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt I), zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (pkt II), rozstrzygnął w przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego (pkt III).

Od tego wyroku kasację wniósł obrońca P. T., który zaskarżając wyrok w całości, zarzucił naruszenie prawa materialnego tj. art. 178 § 1 k.k., 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. poprzez uznanie, że P. T. w trakcie zdarzenia z dnia 14 sierpnia 2022 r. kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki V. znajdując się w stanie nietrzeźwości, a stężenie alkoholu u oskarżonego przekroczyło 0,5 promila we krwi podczas, gdy z obdarzonego walorem wiarygodności materiału dowodowego nie wynika, aby oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, a przyjęcie przez Sąd Okręgowy najkorzystniejszej dla oskarżonego wersji co do ilości alkoholu w jego krwi winno skutkować uznaniem, że był on w stanie po użyciu alkoholu w rozumieniu art. 87 § 1 k.w.

Wskazując na ten zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator Rejonowy w Chełmie w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, dlatego podległa oddaleniu na posiedzeniu, zgodnie z art. 535 § 3 k.p.k.

Przedmiotem kasacji, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, może być jedynie wyrok sądu odwoławczego kończący postępowanie (art. 519 k.p.k.), zaś zarzuty w niej podniesione powinny wskazywać na uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k. lub inne rażące naruszenia prawa, jeżeli mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.).

Kasacja obrońcy P. T. wprawdzie zawiera zarzut, który z formalnego punktu widzenia realizuje powyższe wymogi, jednak jego treść nie pozostawia wątpliwości, że o skuteczności kasacji nie może być mowy.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że naruszenia prawa materialnego, jakie zostały podniesione i jakie miały miejsce w niniejszym postępowaniu, z natury rzeczy nie mogą dotyczyć wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie, gdyż Sąd ten wskazanych w zarzucie przepisów nie stosował. Rolą sądu odwoławczego jest bowiem kontrola orzeczenia sądu I instancji, a więc weryfikacja prawidłowości tego orzeczenia przez pryzmat podniesionych w apelacji zarzutów. W sytuacji, kiedy sąd II instancji jedynie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, a tak było w niniejszej sprawie, w istocie nie stosował żadnego przepisu prawa materialnego, co powoduje, że nie mógł go naruszyć. W sytuacji utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku uchybienie polegające na naruszeniu prawa materialnego możliwe jest jedynie w sytuacji wadliwej jego wykładni, na co skarżący w kasacji nie wskazuje.

Poza wadliwą wykładnią prawa materialnego, jego naruszenie może polegać na zastosowaniu przepisu, którego nie można było zastosować lub na niezastosowaniu przepisu, którego zastosowanie jest obligatoryjne. W obu sytuacjach, skuteczny pierwotny zarzut naruszenia prawa materialnego, a tylko taki może być podniesiony w kasacji, może być podniesiony jedynie przy niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Taka jest zresztą istota postępowania kasacyjnego, wynikająca z przywołanego wyżej art. 523 § 1 k.p.k. – Sąd Najwyższy rozważa prawidłowość stosowania prawa procesowego i materialnego, a poza zakresem jego kognicji pozostaje prawidłowość ustaleń faktycznych w sprawie.

Treść wniesionej w sprawie kasacji prowadzi natomiast do wniosku, że pomimo iż skarżący formalnie podnosi zarzut naruszenia prawa materialnego, w istocie kwestionuje ustalenia faktyczne, sprowadzające się do przypisania skazanemu przestępstwa w kształcie, w jakim dokonał tego Sąd Rejonowy w Chełmie. Z treści samego zarzutu, jak i uzasadnienia kasacji wynika natomiast, że skarżący nie akceptuje przypisania skazanemu spowodowania wypadku ze skutkiem śmiertelnym, popełnionego w stanie nietrzeźwości przekraczającym 0,5 promila alkoholu we krwi, sugerując, iż zebrane w tej sprawie dowody, zwłaszcza w

postaci opinii biegłych, skoro nie mają charakteru kategoriycznych, nie wykluczają jednocześnie, iż P. T. był w stanie po użyciu alkoholu w rozumieniu art. 87 § 1 k.w. Analiza prawidłowości takiego przypisania nie może mieć miejsca w postępowaniu kasacyjnym, a jedynie odwoławczym, które z powodu apelacji obrońcy miało miejsce i w którym Sąd II instancji nie podzielił podniesionych w tej apelacji zarzutów. Tylko w tym postępowaniu możliwa jest bowiem weryfikacja prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych, czego obecnie w istocie domaga się obrońca w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Okręgowy w Lublinie podzielił natomiast w pełni dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę poszczególnych dowodów, w tym opinii poszczególnych biegłych, a także oparte o te źródła ustalenia, iż P. T. kierując samochodem i doprowadzając do przedmiotowego wypadku, znajdował się w stanie nietrzeźwości, o jakim mowa w art. 178a k.k. W pisemnych motywach orzeczenia przedstawiono powody, dla których wersja oskarżonego odnośnie spożycia alkoholu w deklarowanej przez niego ilości dopiero po wypadku, nie była prawdopodobna. Biegli K. T. i J. D. w sporządzonych opiniach byli zgodni co do tego, że oskarżony w chwili zdarzenia był w stanie nietrzeźwości. Stwierdzone następnego dnia nad ranem stężenie alkoholu we krwi P. T., przeczyło bowiem wersji jakoby spożywał alkohol dopiero po wypadku.

Jeśli zaś chodziło o dokładną wartość stężenia alkoholu pod wpływem którego znajdował się wówczas P. T., to również odpowiednio w tej sprawie ustalono i jednocześnie przyjęto, iż wobec niemożności poczynienia w tym zakresie szczegółowych ustaleń, należało przyjąć dla oskarżonego wersję najkorzystniejszą, o minimalnym przekroczeniu stanu nietrzeźwości, czyli przekroczeniu wartości 0,5 promila alkoholu we krwi. Takie natomiast ustalenie było zgodne z wnioskami opinii biegłego K. T., podczas gdy biegły J. D., wskazywał na znacząco większą wartość stężenia alkoholu we krwi oskarżonego równą 3,3 promila. Ustalenia tego dokonał już Sąd Rejonowy w Chełmie, a żadnych modyfikacji w tym zakresie, tj. tych ustaleń faktycznych Sąd odwoławczy nie przeprowadził.

Sąd Okręgowy w Lublinie nie oceniał zatem samodzielnie dowodów, nie doszedł do odmiennych wniosków niż Sąd I instancji, a tym samym nie dokonał żadnych innych, własnych ustaleń faktycznych, ani tym bardziej prawnokarnej

oceny zachowania tego skazanego. Już więc z tego względu nie mógł dopuścić się obrazy art. 178 § 1 k.k., art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. W rzeczywistości zatem, obrońca w kasacji kwestionuje rozstrzygnięcie pierwszoinstancyjne i to w zakresie ustaleń faktycznych, co musi prowadzić do wniosku o oczywistej bezzasadności wniesionego środka zaskarżenia.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w pkt. I postanowienia, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygając na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[J.J.]

r.g.